

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά και η Ζάν Ζιλντ είχε καρφώσει τα βλέμματά της στα μάτια του Έλπιδοφόρου, περιμένοντας ίσως ν' ακούσει απ' αυτόν κάποια λέξι, κάποιο κομπλιμέντο.

Έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, συνέθε ένα παράδοξο περιστατικό. Ένώ οι καλεσμένοι είχαν παραμερίσει άφροντα σκεδόν υφάνους τον Έλπιδοφόρο και τη Ζάν Ζιλντ, ένα κερύ ξεκόλλησε από έναν πολυέλαιο που θριοκτόταν σκεδόν από πάνω τους κι έπεσε στο παρκέτο. Η φλόγα του κεριού άγγιξε την άκρη του τούλλιου φορέματος της αιδού κι' άμέσως το λεπτό άραχνουφαντο φόρεμα έδρασε φωτιά...

Μέσα σε μία στιγμή, με καταπληκτική ταχύτητα, φούτωσε κ' η φλόγα τύλιεαν τη Ζάν Ζιλντ...

Όλοι την κούταζαν ασιτισμένοι, χωρίς κανείς να κινηθί απ' τη θέσι του. Ο τρόμος τους είχε απολιθώσει.

Η νέα γυναίκα θα καίγονταν σίγουρα σαν ζωντανή λαμπάδα, αν ο Έλπιδοφο. υς δεν έσπευδε να τη βοηθήσει... Ταχύ σαν άστρατη, άπέσπεσε απ' το πάτωμα ένα θαρύ ανατολίτικο τάπητα, τύλιε κ' αυτόν τη νέα γυναίκα και την έσφιξε μέσα στη άγκαλιά του με τόση δύναμη, ώστε μέσα σε λίγες στιγμές η φλόγα έσβησαν.

Η Ζάν, όταν έπέρασε ο κίνδυνος, έξακολούθησε να στέκεται δροσία, χλωμή, αλλά χαμογελαστή σαν να μην είχε πο-ίση καθέλου από όσα συνέβησαν.

Ήταν υπέρροχος ώραία έτσι, τυλιγμένη μέσα στον πολύχρωμο τάπητα, που φαίνονταν απάνω της σαν βασιλικός μανδύας.

Ο Έλπιδοφόρος είχε τραχηλιχί κατά ένα θήμα, τρουαζμένος σαν πιστός που άγγιξε την θεότητα του.

Η ώραία Ζάν του άπλωσε το χέρι της και του είπε μια λέξι μονάκι:

— Ευχαριστώ !

Την ίδια στιγμή φάνηκε μέσ' απ' τα κύματα των προσκαλεσμένων που συνουσιζόντουσαν γύρω απ' τη Ζάν Ζιλντ, ένας άνδρας λαχανιασμένος, στο πρόσωπο του όποιου ζωγραφίζονταν η φρίκη και η άγωνία. Από το ντόσιμό του φαίνονταν πως ήταν έπιστάτης ή άρχιπποκόμος κάποιου άρχοντικού οίκου.

Ο άνθρωπος αυτός παραμέρισε απότομα τους καλεσμένους που τον έμπόδιζαν να περάσει, και, φτάνοντας κοντά στη Ζάν Ζιλντ, τη ρώτησε:

— Πληγώθηκατε ; ... Πέσατε μου, πληγώθηκατε ; ...

Η νέα γυναίκα άφάνηκε σαν να ταραχτήκε έξαιρετικά και κυκκινιζόντας του άπάντησε:

— Όχι, φίλε μου, όχι... Δεν έπαθα τίποτε. Είμαι έντελώς καλά...

Και, δείχνοντας τον ύποκόμητα Μοντεχρήστο, πρόσθεσε:

— Ο κ. ύποκόμης με έσωσε...

Ο Έλπιδοφόρος είχε άνασκητήσει, άκούοντας τη φωνή, το νεφερμένο... Γιατί ; ... Γιατί του είχε φανή πως άναγνώρισε σ' αυτήν την ίδια φωνή του του είχε ψιθυρίσει προηγούμενος τα μυστηριώδη εκείνα λόγια...

Και να τώρα... ο άγνωστος κούταζε σιωπηλός τον Έλπιδοφόρο, τον όποιον του έδειχνε η Ζάν Ζιλντ.

— "Α! Ποιός είνε αυτός ο ύπιοπέτης, που φαίνεται να ένδιαφέρεται τόσο για την κυρία του ; άναρωτιόντουσαν οι καλεσμένοι μεταξύ τους.

— Είνε ο έπιστάτης της Ζάν Ζιλντ, ο κύρ. Γάκωδος Μωλάν, ο όποιος την συνοδεύει παντού, άπάντησε κάποιος.

— Κύριε ύποκόμη, είπε η Ζάν στον Έλπιδοφόρο, συμπληρώσατε το καλό που μου κάνατε... Η εδγνομοσύνη μου θα είνε άκόμα μεγαλειότερη, αν μου προσφέρετε το μπράτσο σας και με συνοδεύσετε ώς το άμάκι μου...

Και η Ζάν, τυλιγμένη πάντα στον ατσόχεδιο μανδύα της, πρόσφερε με μια

χαριτωμένη κίνησι το μπράτσο της στον ύποκόμητα. "Επειτ' απ' αυτό που της είχε συμβή, η άναχώρησι της φάνηκε σε όλους πολύ δικαιολογημένη.

Και ο ίδιος ο οικοδεσπότης, ο ζωγράφος Γκοντράν δεν έπεδίωξε να την έμποδίσει, αν και καταλάβαινε πως η άναχώρησι της θα έβριθε το σύνθημα της γενικής άναχωρήσεως. Πρό πολλού άλλωστε είχαν σημαίνει μεσάνυχτα.

Ο Έλπιδοφόρος προχώρησε άργά, νοιώθοντας στο μπράτσο του την ήδονική έπαφή του γυναικείου εκείνου χειριού. "Ήθελε να μιλήσει... Του φαίνονταν πως χίλιες λέξεις ήταν έτοιμες να θγούν συγχρόνως από τα χείλη του. Και όμως σάπαινε, κυριευμένος από μι' άλλόκοτη συγκίνησι, που για πρώτη φορά έδοκίμαζε...

Ο έπιστάτης της Ζάν Ζιλντ έπήγαινε μπροστά. "Όποιος θα τον έκύταζε τη στιγμή εκείνη, θα παραξενευόταν βλέποντας την παράδοξη μεταβολή που είχε έπιφέρει ο τρόμος στο πρόσωπό του. "Αν και προσπαθούσε να διατηρήσει το θήμα του σταθερό, η κνήμης του λύγιζαν και τα χέρια του έτρεμαν τόσο, ώστε μόλις μόρσεσε, όταν θύγιζαν έξω, ν' άνοιχί την πόρτα του άμαξιού της κυρίας του.

— Για μία φορά άκόμη σας ευχαριστώ, είπε τότε η Ζάν στον ύποκόμητα Μοντεχρήστο. Θα ξαναειδοθυμέ, δεν είν' έτσι ;

Παράφορα, σαν να άνειρευόταν, άκουσε έπιφάνη, έπιφάνη προς το χέρι που του έτεινε η ύπεροχη εκείνη γυναίκα και άπόθεσε σ' αυτήν ένα περιπαθές και παρατεταμένο φίλημα, ψιθυρίζοντας:

— Ναί, θα ξαναειδοθυμέ...

Το χέρι της Ζάν Ζιλντ άνατριχίαισε, άλλα δεν το τράθηξε.

Μιά στιγμή πέρασε έτσι κ' η Ζάν Ζιλντ άπέσυρε έλαφρά το χέρι της για ν' άνέθει στο άμάκι της.

Ο Έλπιδοφόρος δεν είδε πειά τίποτε... ούτε την πόρτα του άμαξιού, που ξανάκλεισε πίσω από την ώραία αιδού, ούτε τον έπιστάτη της που είχε σταθί για μιιά στιγμή μπροστά του σαν νάθελε να του μιλήσει, ούτε τον άμαξά που είχε πέσει τα χαλινάρια στο χέρι του. Μάσω άκουσε τίς ρόδες που στριφογύριζαν και τον καλυπαμό των άλόγων που σαν άπομακρυνόντουσαν... Και έφερε το χέρι του στην καρδιά του σαν να ήθελε να συγκρατήση τους δυνατούς χτύπους της...

τιληφθί ότι οι ύπιοπέτες του τον είχαν περιστοιχίσει, περιμένοντας

Είχε άπομείνει έτσι στην άκρη του πεζοδρομίου, χωρίς ν' άνδισταγής του.

Από τη θύθις του τον έβγαλε ο άμαξάς του, ο όποιος τον έπληθίσε και τον ρώτησε με σεβασμό:

— Ο κύριος ύποκόμης θα μπη στο άμάκι του ;

— Έ; Τί τρέχει ; ρώτησε ο Έλπιδοφόρος. Και συνερχόμενος, έπρόσθεσε:

— Ναί, θα φύγω...

Κι' έκανε ένα θήμα προς τ' άμάκι. Μά ο άμαξάς έπρόσθεσε:

— Κύριε ύποκόμη, ευαρεστηθήτε να περιμένετε μιιά στιγμή. Θα πάω να σας φέρω. Το καπέλλο σας.

Το καπέλλο του !... Ο Έλπιδοφόρος ήταν άσκεπής και δεν το είχε άντιληφθί !...

Τι λοιπόν συνέβαινε σ' αυτόν, τον τόσο τακτικό, τον τόσο μεθοδικό και τον είχε κάνει τόσο άφορημένο ;

Μπράτσης για λογαριασμό του και άπάντησε στον άμαξά:

— Όχι... Θα πάω να το φέρω μόνος μου...

Και μπήκε πάλι μέσα στο σπίτι.

Τη στιγμή έκεινη, του φάνηκε σαν να κόυσε κάποιο σαρκαστικό γέλιο από το θεστιάριο. Γύρισε το κεφάλι του, μά δεν είδε κανέναν. Δεν είδε παρά τους καλεσμένους που έφευγαν. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Γκοντράν, που συνώδεσε τον κ. Λαρσανζί και την κόρη του Κάρμεν, με την όποιαν είχε μνηστευθί κι' ο κόμης Βανέλλι, με τον γραιμματά του Φραγιάν.

Η Κάρμεν Λαρσανζί πηλοίσε τον ύποκόμητα και του είπε δινόντας του το χέρι της:

— Κύριε Μοντεχρήστο, σας ευχαριστώ έξ έλwan τον κυριών. Φερθήκατε σαν ήρωας.

Συγχρόνως και ο πατέρας της είπε στον Έλπιδοφόρο:

— Υπήρξατε ύπερονος κύριε ύποκόμη.

(Άκολουθεί)

Με καταπληκτική ταχύτητα η φλόγα τύλιεαν την Ζάν Ζιλντ !...